

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΙΟ ΤΟΚΕΤΟΣΙ

Όταν μιὰ γυναίκα στή Μακεδονία ένοιόση ότι έφτασεν ή ώρα του τοκετού, κλείνει πόρτες και παράθυρα να μην άκουσθή και καλεί κρυφά και μυστικά τή μαμή για να μη τή μάθουν και τής ριέζουν μάγια.

Εδύς ως γεννηθή τό παιδι, οι ύπηρέται ή τά παιδιά του σπιτιού θά τρέζουν σέ διάφορα συγγενικά ή φιλικά σπίτια να πάρουν τό «συχαιόμα», ή δέ μαμή, δένει μ' ένα τομπέρι στό κεφάλι του παιδιού ένα χρυσό νόμισμα μ' ένα γουλι σκόρδο.

Έπίσης στή πόρτα τής κάμαρης που θά εινε ή λεχώνα, δένεται μιὰ κόκκινη κλωστή, ή όποια έχει τή δύναμη να δένει κάθε κακό και να τό έμποδίζει να μπη μέσα στή λεχώνα.

Αν ή γένανα γίνη νύχτα, φτάνει τό πρωί ό καπκάς και «διαβάσει τό νερό» με τό όποιοι κάθε βράδυ περιβρέζεται τό κρεβάτι τής λεχώνας.

Τά άλλα μέλη του σπιτιού, μέσα στό όποιο ύπάρχει ή «λεχώνα», πρέπει τό βράδυ να γυρίζουν στό σπίτι πριν να δύση ό ήλιος.

Έπίσης κανένas ξένος δέν πρέπει να μείνη στό σπίτι τής λεχώνας μετά τήν δύση του ήλιου. Άλλά και άν, από κάποια μεγάλη ανάγκη, άναγκασθή να μείνη, πρέπει όταν θά φύγη, να κόψη ένα κουρελάκι από τά ρούχα του, να τό ριξει άπάνω στή λεχώνα και να τής φωνάξη άμέσως :

— Καλή νύχτα !... Και να φύγη γοήγορα.

Έπί σαράντα ήμέρες οι φίλοι και οι συγγενεις, φέρνουν στή λεχώνα «λαλαγμάτα» (τηγιατίες) και «γλυκό πιλάφι».

Τήν τρίτη ήμέρα από τήν γένανα ένα κορίτσι, του όποιου πρέπει να τή ή μητέρα και ό πατέρας, ζυμώνει μιὰ κουλούρα με μέλι, τήν όποιαν τοποθετούν κοντά στό κεφάλι του βρέφους, μαζί μ' ένα καθρέφτη και μερικά χρυσά ή άργυρά νομίσματα.

Τά δώρα αυτά εινε προσημασμένα για τίς Μοίρες που θά έρθουν τήν νύχτα, για να μοιράσουν τό παιδι. Γι' αυτό πρέπει να ύπάρχη τή νύχτα φώς στό δωμάτιο του βρέφους, για να μπορούσεν ή Μοίρες να βρούνε τήν κούνια του παιδιού, χωρίς να γάζουν και να κουραστούνε.

Από τήν ήμέρα τής γεννήσεως μέχρι τής βαπτίσεως του παιδιού, δέν βγάδουν τίποτα από τό σπίτι, από φόβο,μήπως μαγεισουν τό άβάτιστο ακόμα βρέφος.

Σέ μερικά μέρη τής Μακεδονίας, από κάτω από τό προσκέφαλο τής λεχώνας, βάζουν φύλλα μολόχας, για να εινε μαλακά και ήμερη ή λεχώνα τής.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΝΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΥΤΟ

Στή Νικαράγουα, μιὰ χώρα τής Άμερικής, άνεκαλύφθη τελευταίως ένα φυτό με περίεργες ήλεκτρικες ιδιότητες. Κόβοντας ένα κλαδί από τό φυτό αυτό δοκιμάσει κανεις μιὰ δυνατή δόνηση στό χέρι, σαν να έδεδχη έκκένωση ήλεκτρικού ρεύματος.

Ό φυσιοδίφης που άνεκάλυψε τό φυτό αυτό, έκανε μερικά πειράματα με μιὰ μικρή μαγνητική βελόνη. Είς άπόσταση 7 έως 8 βημάτων ή ήλεκτρική δύναμη του φυτού άνεργει και έλκει τή βελόνη. Άλλ' ή έντασις δέν εινε πάντοτε ή ίδια. Τή νύχτα π.χ. ή δύναμη του φυτού χάνεται, ένω στις 2 μετά τό μεσημέρι φθάνει στήν πιό μεγάλη τής ένταση. Έπίσης ή δύναμη μεγαλώνει όταν βρέχη.

Ότε πουλιά έπλησίασαν ποτέ τό φυτό αυτό, ούτε έντομα έπηγόν να καθίσουν επάνω του. Φαντάζεσθε όμως πόσα εκατομμύρια άπ' αυτά θάβρισαν... ήλεκτρολύηκα ως που να αντίληφθουν τον κίνδυνο και να βάλουνε γνώση !

δ. Πιζολέ.. Μιά λέξη άκόμη... Ποιό ειναι τό μικρό σας όνομα;

— Ντενιζί.

— Όραιο ! Έτσι μου' άρέσει καλύτερα από Πιζολέ... Λοιπόν άπάνω στις όχτώ, δις Ντενιζί..

— Μάλισσα, κυρία.

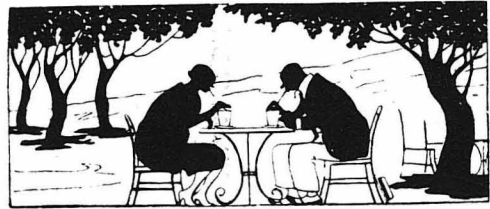
Και ή δακτυλογράφος βγήκε άπ' τό γραφείο. Τά δάκρυα ειλαν στεγνώσει πιό στό μάτια τής. Άσπρισε δλόκληρη από εύτυχία. Η συνάδελφος τής έμεινε καταπληγχη όταν τήν είδε στις γεμάτη χουβά. Η δις Πιζολέ τήν κύτταξε σαχαινικά, τήν πλησίασε και τής ψιθύρισε, σχεδόν σ' αυτί.

— Δέν σου τό ελχη και Άρνέτα ότι άν αλλάξω τις ήμερομηνίες σά γράμματα που δσπειλα στις τρεις φιληνάδες, του θά γυρίση τό γουρι ;

— Ε, λοιπόν ;

— Λοιπόν, άντικαθιστώ τώρα και τις τρεις και ό γέρος με πέρνει μαζί του για να περάσουμε μαζί τις διακοπές μας στό Μπαριζί !

Maurice Decobra

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΛΑΙΜΑΡΓΩΝ

Ό Λούκουλες έστιάζει τόν... Λούκουλεν ! Η έμπνευσις του άυτερ. Κλαυδίου. « Άχ ! τι ώραίε πούναί τά «πι-πατέ» !... Ό άφάστος φαγής Βιτέλις. Μη χάνετε τήν ώρα σας χωτεύοντες. Ό κ. Λαμπέρτ και τά βράδια. Φαγι μιὰ φορά !... κ.λ.π. κ.λ.π.

Μιά μέρα που ό Λούκουλες έτυχε να γευματίζη μόνος, παρετήρησε ότι τό γεύμα που του άσερβίρισαν ήταν πολύ πενιχρό. Θυμωμένος, τότε έκάλεσε τόν άρχιμάγειρο του, και άφου τουκάμε παρατηρήσεις τόν έρώτησε τέλος για ποιό λόγο του είχε σερβίρει τόσο πενιχρό γεύμα.

Ό μάγειρος, δικαιολογούμενος, άπήνησε ότι, επειδή ό κύριος του δέν είχε προσκαλέσει κανέναν, ύπέθεσε ότι δέν ήταν και άνάγκη να παρασκευάσει πολυτέλες γεύμα.

— Πώς ! άπήνησεν όργισμένος ό Λούκουλες. Άγνοεις λοιπόν, ότι σήμερα ό Λούκουλες παρεθέσε γεύμα στόν... Λούκουλο ;...

***

Ό Σουετίνιος διηγείται ότι ό αυτοκράτορ Κλαύδιος, ό σύζυγος τής περιφημου Άγριππίνης, βρισκόταν μιὰ μέρα στό δικαστήριο και άδικαιε κάποια σοβαροτάτη ύπόθεση, όταν έξαφνα, έπήρε ύψος σοβαρό και πολυάσχολο, και, με μιὰ κίνηση του χεριού του έπέβαλε σιωπή.

Όι παρακολουθόντες τή δίκη, άκροσται και δικηγόροι, έσώπησαν φυσικά άμέσως. Ό αυτοκράτορ έμεινε σκεπτικός άκόμη λίγα λεπτά. Όλοι οι παραρτησόμενοι περίεμαν με σεβασμό να κούσουν τή σοφία που θά έλαζε ό Άνάτολως Άρχων μετά τήσ σκέψη.

Έξαφνα, όμως, ό Κλαύδιος άνέκραξε με ένθουσιασμό.

— Ό φίλοι μου ! Τι θαυμαίο φαγητό που εινε τό «πι-πατέ» ! Το μεσημέρι έννοά να μου παρασκευάσουν λίγα άπ' αυτά !...

***

Έάν ό κοιλιόδουλος αυτός αυτοκράτορ δέν πέθαινε έγκαιρώς όλα τά εισοδήματα του κράτους του δέν θά έπήρκευον για τήν συντήρηση του τραπέζιου του !...

***

Ό περίφημος κοιλιόδουλος κ. ντε Μπαρρά έτρωγε, μιὰ μέρα, μαζί με τόν κ. ντ' Έλμπεν. Ό κ. ντε Μπαρρά προσέφερε στόν κ. ντ' Έλμπεν μιὰ θαυμασία μεριδα ψηστού, ό κ. ντ' Έλμπεν δ-μοσε άρνήθηκε να τή δεχθή δικαιολογούμενος ότι είχε φάει τόσο δωσα τό στομάχι του δέν «ήκονε» άλλο φαγητό.

Ό κ. ντε Μπαρρά τότε τού εινε :

— Όσοι άνήκετε και οεις στήν χορεία τών ήλιθίων έκείνων, οι όποιοι χάνουν τήν ώρα τους... χονεύοντας τά φαγητά που τρώνε ;...

***

Ό διάσημος Μπριγιά-Σαβαρόν, στό βιβλίο του «φυσιολογία τής Γεώσεως» διηγείται τά έξής :

«Στά 1798 βρισκόμουν στις Βερσαλλίες υπό τήν ιδιότητα Έπιτρόπου του Διευθυντηρίου, έκει δέ έδοχέισθηκα με κάποιον κύριο Λαπόρτ, γραφέα του Δικαστηρίου.

Ό Λαπόρτ αυτός ήταν φανατικός λάτρης τών στρειδιών, ένα δέ ήταν τό παρόνομό του : ότι δέν είχε κατορθώσει ποτέ να φάγη τόσα πολλά μαζί δωσα να χορτάση.

Έθλοντας να ικανοποιήσω τήν μεγάλη του αυτή έπιθυμία, τόν προσκαλέσσα μιὰ μέρα να φάη σίτηι μου.

Ό Λαπόρτ ήρθε. Διέταξε να μές σερβίρουν άμέσως τά «ορεκτικά», δηλ. κάτι θαυμάσια, πράγματι, στρεΐδια. Ό Λαπόρτ, άρχισε να τά καταβροχθίζει. Κατόρθωσε να τόν συντροφεύσω μέχρι τής τρίτης δοδικιάς, όποτε τόν άπιασε να έξακολουθήση μόνος τήν καταβροχθήση τών στρειδιών. Ό άθλιος είχε τό κουράγιο να φάσχη μέχρι τής τριακοστής δευτέρας δοδικιάς. Θά έξακολουθούσε δέ άκόμη, εάν βαρυστήσας να τόν περιμένα, δέν διέκοπτα τήν ευχαρίστη άσχολία του, λέγοντάς του :

— Άγαπητέ μου, εινε μοιραϊον φαίνεται να μη γαζ ούτε σήμερα δσα στρεΐδια τραβάει ή δρεξίς σου... Άφισε τώρα τά ορεκτικά. Θά μές σερβίρουν τό φαγητόν.

Ό καλεσμένος μου, έθλοντας και μη, συγκατένευσε. Αυτό δέ δέν τόν έμποδισε να φάγη και να πιη κατόπιν σάν... να είχε δυό μέρες να βάλη φαί στό στομά του !...